

در امریکانزه

\$1.50

هفته نامه مردم افغانستان

شماره هفتم / سال بیست و هشتم / ۲۹ میزان ۱۳۹۸ / ۲۱ اکتوبر ۲۰۱۹ / شماره مسلسل ۱۰۶۳

آن کس که به دینار و درم خیر نیندوخت

خواهی متمتع شوی از دینی و عقبی

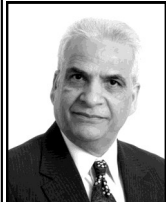
حضرت سعدی شیرازی

افغان مینی مارکیٹ عرضه کنندہ
انواع مواد خوراکی و طبی

یگانه مغازه افغانی
در منطقه واشنگتن بزرگ
که تازه ترین مواد خوراکی، میوه های فصل، نان های تازه وطنی، روت ها، میوه های خشک تازه وارد از افغانستان، و گوشت های تازه مرغ، بره، گوسفند، گوساله و گاو را با بهای مناسب تقدیم می کند

6566 Backlick Rd. Springfield. VA
22150
Tel: 703-644-0186 Cell: 703-499-3313

بیمه استیٹ فارم

LIKE A GOOD NEIGHBOR,
STATE FARM IS THERE.®

For your insurance and financial needs, see State Farm agent:
Afzal Nasiri, Agent
8704 Sudley Road
Manassas, VA 20110-4405

703-369-6224

ماری خلیلی، افضل ناصری

خانه، موتر، صحت

پال، بروز چهارم اپریل ۲۰۱۳م در ایست لانگمیدوی مسه جوسیتس وفات یافت، روحش شاد.

میخواهم خاطرنشان سازم که این مقاله نه برای تبلیغ کمونیسم است و نه من کمونست هستم و نه از کمونیسم خوشم می آید. لکن از هر منبع و هر تجربه ای که بیاموزیم و بدانیم که دیگران از آن می آموزند و درس میگیرند حتی الامکان تحقیق میکنیم و بخدمت و وطنداران تقدیم میداریم. اینکه تا چه حد مورد استفاده قرار میگیرد مربوط به سوبیه درک و دانش خواننده عزیز است.

این نوشته را میخواهم مختصراً با تاریخ کهن ویت نام شروع نموده با پیشرفت زمان، با استفاده از تاریخ طولانی سیاسی ویت نام تنها موضوعاتی که به حالت سیاسی افغانستان شباهت دارد مخصوصاً رویداد هائیکه در رابطه با فجایع ظالمان طالبی تماس میگیرد چند سطر تقدیم کنم.

در جریان چندین قرن گیر و دار های پرتگالی ها، هالیندی ها، میسنری های فرانسوی، جاپانی ها، قوای نظامی فرانسه، قوای نظامی چین و بالآخره قوای نظامی امریکا موافقت نامه های متعدد نوشته شد که فقط روی کاغذ میآمد و میرفت. قدیمی ترین آنها، موافقت نامه Versailles است که در ۲۱ نوامبر سال ۱۷۸۷م بین وزیر خارجه و بحریه لویی XVI و بیسپ Adran به نمایندگی از لارڈ Nguyễn Ánh امپراطور آینده به لقب Gia Long امضا شد تا از شر شورشیان Tây Son بواسطه کشیش کنولیک فرانسوی از حکومت فرانسه حمایت شود. در حقیقت او برای اولین بار به کنولیک ها اجازه داد که در ویت نام تخم مسیحیت بذر نمایند. در عوض جزیره ای Pulo - Condore را در نزدیکی سواحل ویت نام جنوبی که یک محل اریکولوجیکی بود و امروز بنام Côn Sơn یاد میشود به فرانس اعطا و امتیاز Tourane شهر بندری که Da Nang امروز است به آنها تسلیم نمود (قرار میرغلام محمد غبار امیر عبدالرحمن خان پنجاه را که منطقه سرسبز و حاصلخیز بود به روسها - با آق تپیه، چمن بند، و چشمه سلیم - داد و هم امر کرد که با روس ها جنگ نشود) و هم حق داد و ستد تجارتنی برای فرانسویان قابل شد. لویی XVI دوام او را در تخت ویتنام وعده داد.

موافقت نامه مهم دیگر که بین هوچی من رئیس جمهوریت دیموکراتیک ویت نام، و موسیو Jean Sainteny نماینده خاص فرانسه به روز ششم مارچ ۱۹۴۶م امضا شد آزادی ویت نام را در چوکات اتحادیه فرانسه شناخت، کنفرانس جینوا در سال ۱۹۵۴م که بنام موافقت نامه جینوا نیز یاد میشود بین اپریل ۲۶ تا جولای ۲۰ دوام یافت که میخواستند موضوعات باقیمانده جنگ کوریا و جنگ اول هندوچین را پایان بخشند و «پیمان صلح برای ختم جنگ ویتنام» در سال ۱۹۷۳م بین امریکا و ویت نام کمونست، بعداً بیشتر بحث میشود.

موضوع دلچسپ است تعقیب و خواندن آن کمی حوصله بکار دارد. در اخیر خوش میباشید که در زمینه معلومات مؤثق بدست آورده روش ظالمان طالبی را بهتر تر ارزیابی می توانید. یک چاینک جای سبز با دشلمه توصیه می شود.

ویت نام، شرقی ترین ساحه هندوچین میباشد که شامل کمبودیا، لاؤوس و ویت نام است. طور مزاح نقشه آنرا مانند «بانگی» تصور کرده اند که در شانه با دو کجاوه پر داشته شده باشد یعنی در قسمت مرکزی نازک و در دوتهایت پرتر نمایان می شود. این مثال با موجودیت لاؤوس و کمبودیا در همسایگی آن بیشتر مصداق پیدا میکند. در ابتدا بنام انام زیادتیر از طرف فرانسوی ها یاد میشدند. ویت نام امروز شامل تونکین که مرکز آن هانوی (Hanoi)، انام که مرکز آن هوی (Hue) و کوچینچین که مرکز آن سایگون یا شهرهوجیمن (Saigon) است، یک مملکت شوروی کمونستی میباشد.

ویت نام از تاسیس چندین امپراطور مقتدر داشت، سیزدهمین و آخرین امپراطور شان باوادی (Bao Dai) که بنام امپراطور انام نیز یاد شده است تحت الحمايه هندوچین فرانسوی بود (آخرین پادشاه افغانستان محمد ظاهر شاه نام داشت). (دنباله درص ۸)

داکتر غلام محمد دستگیر برومفیلد، کولورادو

مشابھت اوضاع سیاسی قرن ۱۹ و ۲۰ ویتنام با افغانستان امروز

اول شما را نادیده می گیرند، بعد با شما می خندند، بعدتر با شما می جنگند ولی در آخر شما پیروز می شوید. (گاندھی) (قسمت اول)

فاضل دانشمند محترم داکتر رنگین دادفراسینتا درنوشته ای که در شماره ۱۰۶۲ هفته نامه وزین امید، از سایت انترنی اطلاع رسانی افغانستان نقل شده بود خواندم و مقاله ویرا بی نهایت پر معلومات یافتیم. ضمناً جناب اسپینتا صاحب مثالی از مشابھت اوضاع سیاسی ویتنام با افغانستان تذکر داده بودند. وهم چندی قبل، در یک مصاحبه تلویزیونی طلوع هم یکی از هموطنان دانشمند شرکت کننده پروگرام به موضوع ویتنام وارتباط آن به وضعیت کنونی وطن تماس گرفتند که دفعته از طرف هم صحبت پشتونش رد گردید. همچنین یکی از دوستان فیسبوک پرسید اگر کسی در باره «پیمان صلح ویتنام در پاریس» «معلوماتی داشته باشد، لطفاً ارائه نمایند.

نزد خود فکر کردم که نظر به نشریات فوق ممکن برای خوانندگان عزیز و گرانقدر امید سوالی پیدا شده باشد که این جنابان و دانشمندان عزیز ما چه میگویند و میخواهند چه معلوماتی عرضه دارند. برای روشنی انداختن براین موضوع مثل همیشه درلابلای گوگل در تجسس برآمدم. در عین زمان بخاطرم گذشت که یک مریضم بنام پال ای جیگور (Paul E. Giguere) و یک افسر امریکا در جنگ عمومی دوم در رول جمع آوری اطلاعات، کتابی زیرعنوان «تاریخ دیپلوماتیک ویتنام» تالیف نمود و یک کاپی آنرا که خیلی ها معدود چاپ شده بود بروز ۲۸ اکتوبر ۱۹۹۹م بمن تحفه داد. این اثر برای معلومات مقامات ذیصلاح در سال ۱۹۵۴م یعنی یک سال قبل از شرکت اضلاع متحده در «جنگ دوم هندوچین یا جنگ ویت نام» در ۱۹۵۵م تالیف شده بود. فکر میکنم چیزی میدانست و میخواست با این کتاب مرا هوشداری دهد. متأسفانه تا دو ماه قبل کتاب در یک گوشه ای از رواق کتابخانه ام قرار گرفته بود تا اینکه دلچسپی درین موضوع در رسانه ها سربلند کرد و مرا بسوی خواندن این کتاب برد و غرق در جهان بیکران برخورد ها ساخت. از مآخذ متعدد بشمول این کتاب استفاده مزید بعمل آوردم. آنوقت، بعد از معلومات عمیق خواستم من هم در کلب دانایان تاریخ ویت نام سری بزنم و چیزی بنویسم تا اگر بتوانم قدری در موضوع روشنی بیاندازم. متأسفانه، تاریخ تکرارناشدنی تکرار می شود و این بار مردم ما باز میدان تجربه سیاسی و نظامی ابر قدرتان قرار میگیرد.

مردم میخواهند بیماران شان در شفاخانه هابدون واسطه و وسیله تداوی شوند. آنانی که از بوی تعفن آمیز تبعیض ها و برتری جویی ها به فریاد رسیده و ارزوی رعایت عدالت را دارند، میخواهند که ریشه این درخت زهر آگین و زیانبار برای همه مردم افغانستان قطع شود و برتری جویان و جهل گستران طرف سرزنش باشند. و ..

مردم دردمند وهردم شهید افغانستان همه روزه، آرزوهایی را ابراز میکنند که خلاف آنرا می بینند. آنها نه تنها تحقق این آرزو ها ندیده اند، بلکه برای نخستین بار در تاریخ این سرزمین رنج اشنا، به قول خود رئیس جمهور (انتخابی) یک ملیون فحش نثار این (انتخابی) میکنند.

این مردم آرزوهای دیرینه خود را دارند. اما این آرزوها در دور انتخابات کنونی نیز دریچه امید و تحقق را نمی بیند. زیرا گرداننده گان جرح مصیبت آوری، همان پیشینیان استند.

در سوی دیگر، مردمی دارنده چنان آرزوهای نیک، تغییر لازم را برای تعیین سرنوشت، آگاهی بر حقوق و نشان دادن واکنشهای مدنی فرا نگرفته اند. حتا از طرف نیروهای که کارشان خراب نمودن ذهنیت مردم حقجو است، به بیراهه کشیده می شوند. نهاد های مانند حزب اسلامی حکمتیار و شخص وی وهم اندیشان، ادای مخالفت با حکومتگران را در می آورند.

شایسته است که بگوئیم: تا چنین است و چنین باشد، سخن از ایجاد بهبودی را با شک تلقی نمائیم. /

نصیرمهرین هامبورگ

انتخابات و آرزوهای دیرینه

در تاریخ سده چهاردهم خورشیدی، گونه هایی از انتخابات را در افغانستان داریم. انتخابی که بالا نشینان داشته اند و انتخابی که شهر وندان کشور به سوی آن رهنمون شده اند. ابراز نظر دقیق و داشتن تصویر روشن از هر کدام، با توجه به ساختارهای سیاسی هر نظام میسر است. هنگامی که آنها را در نظر می آوریم، در یک ابراز نظر فشرده، گاهی احساس نفرت دست میدهد. به دلیل دروغ ها و نبود فضای لازم و ابزارهایی که برای انتخابات لازم است. گاهی از دست رفتن فرصت ها را می یابیم و زمانی هم تبسم های مان بدرقه ادعا های انتخابات می شود.

تأمل مشخص بر این گونه ها برجایش، آنچه همه مواقع و در هر چهره یی که انتخابات داشته، انگیزه جلب و جذب مردم را در مرکز آن می بینیم. یا به عبارت دیگر، وسیله را می نگریم که حکومتگران برای تداوم حکومتگری نیز اتخاذ نموده اند. این برداشت افزون بر همخوانی عینی منظور شوراها و انتخابات در افغانستان، زمانی بیشتر پذیرفتنی می شود که به واقعیت آن در کشور ما، یعنی اینکه غیر دمکراتها، اجازه انتخابات را داده اند و دموکراتها و آنانی که دموکراسی و تحقق آنرا مطالبه نموده اند، جای در زندان و یا تجرید گاه داشته اند.

اگر بلای مصیبت زای دیگری را که دست بالاتر و بر قدرت تر داشته است، نیز کتمان نکنیم و نشان دهیم، چارچوب تنگ و دل آزار و بجزرای آن انتخاباتی را بهتر می توانیم تشخیص بدهیم. داشتن منظور کشور نیرومند خارجی از انتخابات در افغانستان. به سخن دیگر، خواستن از مردم کشور که بروند رای بدهند، اما در این کشور انتخاب شده گان علی الرغم جنجالهای مختلف میان هم، بیشتر طرف پذیرش قدرت بالادست و سمت وسودهنده اوضاع بوده اند. افراد و شبکه هایی که به دلیل داشتن قدرت حکومتی و مالی، انحصار تبارز در انتخابات را به خود اختصاص داده اند.

این واقعیت یک سوی قضیه است. اما از سوی دیگر، مردم مظلوم افغانستان همواره نسل اندر نسل آرزوهای داشته اند که به دلیل عدم تحقق آنها، همواره دوره می کند.

مردم ما به قطع جنگ نیاز دارند. میخواهند بدون حضور نکبت بار کشتن و خونریزی امیدواری های صبح هنگام خویش را به شام برسانند. فرزندان آنها که در ارتش کار میکنند، در دامهای نیفتند که پهن شده اند و قربانی خیانتها نشوند. میخواهند کاریابند.

میخواهند شلاق مفساد در را ادارات دولتی

برتن خود نبینند. میخواهند یا اکثریت میخواهند که فرزندان شان روی فراگیری درس و تحصیل را ببینند. وقتی حق تلفی را می بینند، آرزو دارند به سوی محکمه یی بروند که (چو کره های قاضی ها) پیش از شنیدن سخنان آنها، اندازه رشوت را تعیین نکند.

